

Papakura, 13-6-2016.

Beste A,

Hartelijk dank voor je brief en het ingesloten boekje van de Oudheidkamer. Ik zal eerst je vragen beantwoorden.

Jan van Noordt, geboren en getogen op 11 augustus 1927 op de boerderij aan de Albrandswaardsedijk, genoemd het "Ooievaarsnest". Z'n vader was daar n.l. boer en heette Leendert van Noordt. Moeder: Adriana van Noordt-den Boer. Ze hadden 5 kinderen, waarvan Jan de jongste was. Z'n broertje Andries is op 7 jarige leeftijd gestorven. Wim was ook een oudere broer van Jan.

Jan is 15 januari 2016 op 88-jarige leeftijd overleden in Papakura, New Zealand.

Riet Spoormaker. Ik ben geboren in Scharendijke in Zeeland. Mijn vader, Henk Spoormaker, was daar hoofd van de Christelijke school. Mijn geboortedatum was 7 april 1930.

Na 6 jaar zijn we als gezin naar Langerak (aan de Lek) verhuisd, waar we 4 jaar gewoond hebben en zijn toen in 1941 naar Poortugaal gekomen, waar mijn vader hoofd werd van de Christelijke school daar totdat hij met pensioen ging in 1966.

Jan heeft altijd op de boerderij gewoond en gewerkt, ook nog de HBS afgelopen na de oorlog en nog een poosje op de dijk gewoond bij z'n ouders, totdat hij in 1951 emigreerde naar New Zealand op 28 maart 1951.

Hij vertrok met de "Johan van Oldebarneveld" vanuit Amsterdam, via het Suezkanaal, Rode Zee, Aden naar Australië, Sydney; na 10 dagen wachten met nog andere jongens vlogen ze met een vliegboot naar Wellington NZ. Daar vertelde de Nieuw Zeelandse emigratiedienst dat ze een baan voor hem hadden in Hikataia, verder naar het noorden op het Noordereiland. Het was een melkbedrijf met ca. 100 koeien geloof ik, dat weet ik niet meer precies. Per trein werden vele jongeren op verschillende plaatsen afgezet en velen kwamen op boerderijen terecht of in het bouwvakbedrijf. Je had er zelf geen zeggenschap over. De regering besliste het allemaal. 2 jaar moesten we voor de emigratiedienst werken en dan was je vrij om te doen en laten wat je wilde.

Ikzelf heb de MULO en kweekschool afgelopen en was onderwijzeres in Zoetermeer. Ik had natuurlijk ook aangevraagd om te emigreren, want we waren in Holland in februari 1951 verloofd.

Jan ging in maart en ik kon met de "Zuiderkruis" vertrekken op 25 augustus 1951. Ik heb m'n baan opgezegd net voor de zomervakantie en zo ben ik op de "Zuiderkruis" gestapt, die ook vanuit Amsterdam vertrok, maar onze boot ging via de West Indies, Panamakanaal, Tahiti en zo naar Wellington, waar we op 27 september aankwamen.

Ik kreeg een papier in m'n handen gedrukt, waarop stond dat ze huishoudelijk werk voor me hadden in het Criterionhotel in Paeroa, ook in het noorden, want ze wisten dat ik met Jan verloofd was, dus hielden ze daar rekening mee. Jan kon me met een half uurtje fietsen bereiken. We kregen ieder 10 pound toegereikt, daar moesten we mee beginnen.

We hadden allebei kost en inwoning inbegrepen bij ons werk, dus dat was wel fijn. Jan ging in de kost op de boerderij en ik kreeg een kamer in het hotel. Alles was de gasten bestelden, wat eten betreft, kreeg het personeel ook. Nou, dat was heerlijk. 'k Heb in Holland nog nooit zulke lekkere dingen gegeten als dat we daar uit konden kiezen. Bacon en eieren, toast en nog andere dingen voor 't ontbijt, veel vlees en heerlijke toetjes 's avonds. Nou, dat was feest iedere dag.

Het personeel was ontzettend behulpzaam. Ik had 7 jaar Engels geleerd op school, dus lezen en schrijven ging goed, maar ik kon dat Nieuw Zeelandse accent in het begin niet verstaan. Hoofdpijn iedere avond voor een paar maanden. Toen was ik eraan gewend en had geen moeite meer. 't Enige Hollands wat ik kon spreken was als Jan me 's avonds kwam bezoeken.

Na 10 maanden daar gewerkt te hebben kon Jan een baan krijgen op een boerderij, waar ze een getrouwd stel wilden hebben. Iemand van de Presbyteriaanse kerk, waar we ons bij aangesloten hadden, had Jan het voorstel gedaan. Dat hebben we aangenomen en na 10 maanden in Nieuw Zeeland te zijn geweest, zijn we in de Presbyteriaanse kerk in Paeroa getrouwd. De mensen waren daar zo hartelijk en behulpzaam. Ze deden alles voor ons. Alles verzorgd voor de kerkdienst en ons daarna een bruiloftsfeestje gegeven met een hele maaltijd. Wedding Breakfast heet dat hier. 2 augustus 1952 getrouwd.

Ik hoefde niet meer in het hotel te werken. 'k Kreeg een vrij en gemakkelijk leventje. Ik heb koeien leren melken, machinaal, en van alles geleerd op de boerderij. Ik vond het een heel fijn leven. En het was allemaal zoveel gemakkelijker dan in Holland in die jaren. Zoveel dingen gingen allemaal machinaal. En de koeien bleven het hele jaar buiten.

Na 2 jaar konden we aandeelmelker worden op een andere boerderij. We zijn 4 x verhuisd, steeds een betere baan voor Jan en in 1963 hebben we onze eigen boerderij gekocht in Clevedon, ongeveer 26 km. Ten zuiden van Auckland.

We kregen 4 kinderen: Anneke, Irene, Ross, Letitia, die zijn nu 62, 60, 55 en 51 jaar. Ze zijn allemaal getrouwd. Anneke met een dominee van de Pinkstergemeente. Ze was zelf verpleegster voor ze trouwde met haar man Jim Shaw. Die twee gaan ieder jaar naar Holland om via die gemeentes te preken en te evangeliseren. Hun standplaats is Delft, waar ze met een Hollander contact houden. Ze hebben 3 kinderen, waarvan 2 dochters getrouwd en een zoon die nog vrijgezel is.

Irene is met een ingenieur getrouwd David Fraser. Ze hebben 4 kinderen, 2 meisjes en 2 jongens, waarvan een jongen in Sydney woont.

Dan is er onze zoon Ross, die met z'n vrouw Linda in Amerika woont, niet ver van Seattle in het noorden. Hij is computer consultant, doet in software en werkt voor OB, een wereldwijde company. Vliegt overal heen. Ze hebben 3 kinderen, 2 meisjes en 1 jongen, William. Hij studeert voor mechanical ingenieur in Colorado. Hun oudste dochter, die een degree heeft in Mandarin, is met een Chinese jongen getrouwd en woont in Shenzhen in China. Daar geeft ze Engelse les en Mandarin. Hij is muzikleraar. Ariane, de 2^e, woont nog thuis en werkt voor Justitie.

Onze jongste dochter Letitia is getrouwd met een jongen die is ½ Maori en ½ Iers. Hij is een mechanical ingenieur op een groot staalbedrijf hier in de buurt, Glenbrook. Ze hebben 2 jongens en een meisje, die nog op de middelbare school zitten. Letitia's man heet James McArthur. De oudste jongen is daar net klaargekomen 't eind van het jaar 2015.

We zijn ook gezegend met 5 achterkleinkinderen.

Van onderwijzeres zijn is niet veel meer gekomen. Alleen heb ik jaren als vrijwilliger Bijbelles gegeven op de openbare school in Clevedon, ½ uur per week op de lagere school van 9.00-9.30 uur. Iedere dinsdagmorgen. Het is een grote organisatie die dat werk verzorgt over heel NZ verspreid.

Jan is in 1964 gaan studeren voor de makelaardij. Hij heeft een aandeelmeester op de boerderij gezet en is land en boerderijen gaan verkopen. Hij heeft z'n eigen zaak opgezet en heeft dat werk ruim 40 jaar gedaan.

Ik heb hem ca. 15 jaar op kantoor geholpen. We hebben nog veel en ander vrijwilligerswerk gedaan. Hij heeft geholpen een Hollands dorp op te zetten in Auckland, wat nog steeds bestaat. Het is voor gepensioneerde Hollanders, die graag bij elkaar willen wonen. Wij hebben er nooit gebruik van gemaakt.

Jan kreeg een hartaanval en een paar kleine beroertes en toen werd z'n gezondheid steeds minder. Het begon in 2006, toen we van de 10 acres land afgingen die we nog hadden. Ik heb Jan 4 jaar verzorgd in een flat (2 slaapkamerwoning) in Papakura, waar hij uiteindelijk in januari 2016 in een privéziekenhuis na 6 weken is overleden. Nu woon ik hier alleen, ben 86 jaar en kan me nog aardig redden. Ik hou nog een beetje tuin bij en zo leven we van dag tot dag, totdat de Here mij ook roept om thuis te komen.

We hebben nooit spijt gehad dat we zijn geëmigreerd. We weten nu zeker dat het Gods wil was voor ons leven dat we die stap moesten maken.

We zijn verschillende keren in Holland terug geweest voor vakantie in de 70-er en 80-er jaren, maar waren altijd blij om weer terug te gaan naar Nieuw Zeeland. Dat was echt ons thuis geworden.

Ik heb Elisabeth opgebeld en die vertelde me, dat de allerlei NZ gewoonten aan jullie doorgestuurd had, dus hoef ik dat niet te herhalen.

Er zijn verder geen andere familieleden van mij naar Nieuw Zeeland gekomen, maar we hebben heel veel vrienden gemaakt.

Mijn broer Henk, die de tweede was van 5 kinderen (ik was de oudste), is in 1955 naar Zuid Afrika vertrokken met z'n vrouw Rie, maar is in 1987 al overleden aan kanker.

Ik weet niet of ik je voldoende inlichtingen heb gegeven. 't Is maar een kort verslag, of misschien te uitvoerig, ik weet het niet.

Ik hoop dat ik je vragen zo'n beetje beantwoord heb. Ik wens je in ieder geval veel succes met alle voorbereidingen en sterkte toegewenst.

Met vriendelijke groeten,

Riet van Noordt-Spoormaker.

De kerkgemeenschap in Holland had gevraagd of Jim en Anneke in september konden komen dit jaar, maar ze hebben nee gezegd, omdat hun dochter eind september een baby verwacht. Anneke wilde dan thuis zijn. Dus geen reisje naar Holland van 't jaar.